

Viața

Cârdei V. Mariana

Pe covorul fermecat
timpul nostru a zburat...
Acum este vremea voastră
să-nfloriți în glastră.

Grija ta este mai mare,
mama-i semn de întrebare.
Încet, încet, ea descrește
timpul parcă o topește.

Multe știe, dar nu poate
cât poți tu, nici jumătate.
Nu se-mpacă cu ideea
că-i desuetă femeia...

Ce a fost și ce a rămas,
se simte și-n al ei glas.
Ș-ar dori să mai trăiască
câtva timp, să vă iubească.

Ai crescut frumoasă floare,
multă minte și candoare,
Ai ce-ți dorești de la viață
- soțul iubit te răsfătă.

De-aș trăi să-ți văd ideea
despre ce poate femeia
împlinită, la ea-n casă,
cu prieteni dragi la masă.

Pe unii i-ați cununat,
altora le-ați creștinat
rodul dragostei curate,
de noroc să aveți parte!

Uneori, trăim în ceață
ratăcind drumul în viață.
Alteori, scăldați de mare
iubim fericiți sub soare.